

Першим кроком проектних пророблень була побудова принципового схематичного плану розміщення основних об'єктів птахівничого постіндустріального комплексу на 1 млн. кур - несучок. Після побудови схематичного плану розміщення об'єктів птахівничого постіндустріального комплексу відкрилась можливість проведення розрахунків чисельності поголів'я птиці як у розрізі окремих статевовікових груп, так і в цілому по НПТМ яєчного напрямку.

Одержавши інформацію про чисельність поголів'я птиці на НПТМ, можна було перейти до формування основних параметрів птахівничого НПТМ яєчної спеціалізації що проектується. Ще раз нагадаємо загальну характеристику НПТМ:

— птахівничий технологічний комплекс на 1000000 кур - несучок. ПТК – 1000000 голів;

— локально – допоміжна молочна ферма ЛДМФ на 400 корів – ЛДМФ – 400 голів;

— локально – допоміжна свинарська ферма ЛДСФ на 1800 голів молодняка, які реалізуватимуться населенню у віці 2 місяці — 1800 голів.

Інформація про основні параметри НПТМ при проектуванні реального стратегічного птахівничого технологічного модуля «Софія». Сіяна кормова площа ПТК складатиме 7000 га ріллі. Всього кур - несучок 500 тис. голів, корів – 200 голів, свиней – 900 голів.

ПРОБЛЕМИ ТА ПРІОРИТЕТИ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ РОЗВИТКУ АПК УКРАЇНИ

Рогач С.М., к.е.н., доцент, Національний університет біоресурсів і природокористування України

Стабільний економічний розвиток, забезпечення конкурентоздатності на світовому ринку наукоємної продукції значною мірою визначаються стратегією інноваційної політики держави. Аграрно-промислова сфера визначає соціально-економічний клімат держави, оскільки є продовольчою базою її розвитку, від рівня якого залежить фізичне й духовне здоров'я нації. Враховуючи технологічну відсталість багатьох галузей сільського господарства, аналіз проблем та обґрунтування пріоритетних напрямів формування інноваційної стратегії розвитку АПК з урахуванням комплексу притаманних цій сфері еколого-економічних проблем є надзвичайно

важливим завданням, вирішенню якого присвячена робота.

Суттєвий доробок у дослідження інновацій та інноваційного розвитку здійснили у своїх працях зарубіжні та вітчизняні дослідники Ю.Бажал, В. Бессєдін, О. Білорус, С. Валдайцев, В. Гесць, М. Коденська, Д. Крисанов, С. Кузнець, В. Леонтєв, П. Саблук, Б. Санто, Й. Шумпетер та інші. Аналіз наукового доробку дослідників дає підстави зробити висновок, що шлях до інтеграції в світову економіку лежить через завоювання передових позицій, особливо через набуття конкурентоздатності на світовому ринку наукоємної продукції.

За рік до прийняття Лісабонської угоди Верховна Рада України у 1999 р. прийняла Стратегію інноваційного розвитку України – концепцію науково-технологічного та інноваційного розвитку. Однак, випереджуючи Європу у розробці та прийнятті стратегічних концепцій, Україна так і не здійснила інноваційного прориву. Інертність у запровадженні інновацій у виробництві демонструють саме підприємства галузі АПК, які, використовуючи застарілі затратні технології, стикаються з проблемами просування своєї продукції на зовнішні ринки.

Однією з передумов виходу провідних сфер економіки з фінансово-економічної кризи є підвищення конкурентоспроможності вітчизняної економіки, що потребує спрямування значних обсягів інвестицій на оновлення основного капіталу на основі ресурсозбереження, енергозбереження, впровадження інновацій та започаткування нових екологічно безпечних агротехнологій. Відповідно в основу «Нової економічної парадигми формування стратегії національної продовольчої безпеки України XXI ст.» покладена концептуальна ідея, що подальший розвиток АПК нерозривно пов'язаний з проблемами його екологізації, підвищення якості продуктів харчування і створенням відповідних організаційно-економічних, технологічно-інноваційних, правових і управлінських передумов для вирішення цієї проблеми [3, с.463].

Погіршення фінансового стану підприємств АПК, різке зменшення їх прибутковості і кредитоспроможності, скорочення позичкових ресурсів (національних - через кризу ліквідності та підвищення вартості запозичень, зовнішніх - внаслідок розвитку фінансової кризи), а також високий ступінь невизначеності щодо глибини та тривалості кризових явищ позначились не лише на здатності виконувати поточні зобов'язання, а й стали основною причиною пролонгованого згортання інноваційної діяльності. У звіті

Державного агентства України з інвестицій та інновацій зазначається, що за двома бюджетними програмами профінансовано 33 інноваційних проекти на загальну суму 798,6 млн. грн., з яких в аграрній сфері реалізовано сім, що становить лише 11,7% від загальної суми державних інвестицій. Така частка аграрних інновацій неспівставна із проголошеним пріоритетним розвитком АПК України [1, с. 2-7].

Серед основних причин низького рівня інноваційно-інвестиційної активності підприємств АПК, що мають безпосередній вплив на джерела фінансування, слід виокремити:

- збереження складної ситуації у банківській сфері, зокрема недостатні обсяги довгострокового кредитування аграрної сфери економіки;

- незадовільна кон'юнктура зовнішнього ринку за традиційними товарними групами українського експорту сільськогосподарської продукції;

- низька купівельна спроможність населення, що звужує смкість внутрішнього ринку;

- обмежені можливості доступу підприємств АПК до фінансових ресурсів як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках;

- зниження рівня прибутковості агропромислових підприємств.

Незважаючи на наявність власних інноваційних рішень в аграрному секторі, стан їх розробки залишається низьким. До налагодження серійного виробництва доходять тільки близько 15% проектів. Більшість вітчизняних інноваційних проектів (55%) перебувають на початкових стадіях (розробка бізнес-планів, робочої документації, проведення досліджень) [2, с. 3-8].

При обмеженості бюджету країни особливо важливо обґрунтувати пріоритети першочергової державної інноваційної підтримки, а саме зосередити і спрямувати державну допомогу в найбільш ефективно господарюючі підприємства, що здатні застосовувати високоінтенсивні технології, забезпечити вихід якісної продукції при оптимальних економічних і екологічних показниках. Також ефективним напрямом є запровадження державних пільг і гарантій на інноваційні проекти, що реалізуються. Разом з тим, підтримка інновацій не може базуватися виключно на державному фінансуванні. Необхідне інформування зацікавлених суб'єктів про аграрні інновації з метою подолання психологічного спротиву до нововведень.

Література.

1. Інноваційна активність промислових підприємств України. – <http://www.ukrstat.com.ua>.
2. Каталог інноваційних технологій за результатами Всеукраїнського конкурсу інноваційних технологій// За ред. д.т.н., чл.-кор. АПН України В.Д.Пархоменка. К.: УкрІНТЕІ, 2006. – 228с.
3. Нова економічна парадигма формування стратегії національної продовольчої безпеки України XXI ст./ К.: ІАЕ УААН, 2001.- 638 с.

АНАЛІЗ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙ У СФЕРІ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ

***Сінкевич О.З., здобувач*,
Львівський національний аграрний університет***

Подолання кризових явищ та вибір правильних орієнтирів економічного розвитку АПК свідчить, що найоптимальнішим напрямком у сільськогосподарській сфері є інноваційна. Таким чином можна швидко і ефективно трансформувати сільськогосподарське виробництво, стимулювати мале і середнє підприємництво та водночас забезпечити вихід на світовий ринок, що надзвичайно важливо для нашої держави. Інновації виступають головною умовою економічного зростання сільського господарства на якісно новій основі. Вони є матеріальною основою підвищення економічної ефективності виробництва продукції зокрема та ефективності господарювання галузі в цілому.

На сьогодні основним завданням України є глибоке коригування економіки, мета якого – не просто економічне зростання, а набуття ним соціальної природи як основи стабільного економічного росту. Труднощі становлення ринкових відносин пов'язані з процесами зниження рівня НТП в Україні, який повинен бути головним фактором підвищення інноваційної активності вітчизняних підприємств. Обговорюючи проблему необхідності активізації інноваційного сектора економіки, слід зазначити, що в останні роки урядом прийнято багато постанов та рішень, державних програм, спрямованих на підвищення інноваційної результативності підприємств, однак більшість з них не вдалося реалізувати в повному обсязі в реальній економіці. В цих умовах виникають економічні

* Науковий керівник – Бєрезівський П.С., д.е.н., професор